

Baggrunden for denne ændring er, at der ikke efter det finansielle fjernsalgsdirektiv kan antages at være adgang til at indføre en regel svarende til den gældende på dette punkt.

I lovforslagets § 12, stk. 2, nr. 2 (varer og ikke-finansielle tjenesteydelser), og § 13, stk. 1, nr. 3 (finansielle tjenesteydelser), foreslås det dog samtidig i relation til fjernsalgsområdet, at der indføres en pligt for den erhvervsdrivende til udtrykkeligt at give forbrugeren relevante oplysninger om, fra hvilket tidspunkt fortrydelsesfristen skal regnes.

Af forslaget til det i *stk. 2, nr. 2*, nævnte skærings-tidspunkt fremgår det, at fortrydelsesfristen ikke begynder at løbe, før forbrugeren har fået samtlige de påkrævede oplysninger på papir eller andet varigt medium.

Vedrørende de oplysningskrav, der gælder for de forskellige typer af forbruger aftaler, henvises til lovforslagets § 10 (aftaler indgået uden for fast forretningssted), §§ 11-12 (fjernsalgsaftaler om varer og ikke-finansielle tjenesteydelser) og §§ 13-14 (fjernsalgsaftaler om finansielle tjenesteydelser).

I de i § 12, stk. 4, nævnte tilfælde (vedrørende tjenesteydelser, der bestilles og leveres via selve fjernkommunikationsmidlet) er der gjort en undtagelse fra kravet om meddelelse af oplysninger på varigt medium. I disse tilfælde vil fortrydelsesfristen skulle regnes fra aftalens indgåelse.

Uanset *stk. 2, nr. 2* – dvs. uanset at fortrydelsesfristen ikke begynder at løbe, før oplysning om fortrydelsesretten mv. er meddelt forbrugeren på varigt medium – følger det af forslagens *stk. 3*, at fortrydelsesretten ved fjernsalgsaftaler om varer og ikke-finansielle tjenesteydelser skal udnyttes inden for en frist på 3 måneder. Denne bestemmelse er en videreførelse af de gældende regler i forbruger aftalelovens § 12 a, *stk. 2*, og § 12 b, *stk. 2*, der hviler på det generelle fjernsalgsdirektivs artikel 6, *stk. 1*.

Denne længste fortrydelsesfrist gælder alene for fjernsalgsaftaler vedrørende varer og ikke-finansielle tjenesteydelser. Der kan ikke antages at være adgang efter hverken direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser eller dørsalgdirektivet til at fastsætte en sådan længste frist for fortrydelsesrettens udnyttelse.

Aftalen suppleres dog af almindelige aftaleretlige grundsætninger. Heraf følger bl.a., at hvis den erhvervsdrivende ikke har oplyst forbrugeren om f.eks. betaling af et gebyr, kan gebyret normalt ikke anses for aftalt mellem parterne, og det kan dermed ikke kræves betalt. Når manglende overholdelse af oplysningspligten på denne måde medfører bortfortolkning af det pågældende aftalevilkår, kan den manglende

overholdelse af oplysningskravet ikke samtidig tillægges betydning i relation til fortrydelsesfristens begyndelsestidspunkt.

I et kontraktforhold indlægges endvidere i almindelighed en forpligtelse til loyal og rimelig hensyntagen til medkontrahentens interesser. Heri må bl.a. antages at ligge, at i et tilfælde, hvor den erhvervsdrivende har overset en enkelt eller nogle få oplysninger, således at fortrydelsesfristen ikke er begyndt at løbe, men hvor forbrugeren har fået en lang række oplysninger og er bekendt med fortrydelsesretten, vil det kunne anses for illoyalt, hvis forbrugeren afventer den fulde opfyldelse af oplysningspligten, før fortrydelsesretten udøves. Forbrugeren vil i givet fald ikke kunne påberåbe sig en udskydelse af fortrydelsesfristens begyndelsestidspunkt.

I den almindelige pligt til loyal og rimelig hensyntagen til medkontrahenten ligger også en forpligtelse til at tilkendegive sin stilling inden for en vis rimelig periode. Der gælder således efter dansk ret en almindelig ulovbestemt reklamationspligt, hvorefter der skal reageres over for medkontrahenten inden rimelig tid, hvis man f.eks. vil gøre krav gældende i henhold til aftalen eller indsigelse mod at være bundet af aftalen. Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.4.2.

Til *stk. 4-6*.

Bestemmelserne regulerer spørgsmålet om fortrydelsesrettens ophør før tid. På grund af forskellige reguleringer af spørgsmålet inden for direktivernes respektive områder er der ikke mulighed for at indføre fælles regler på dette punkt, jf. herved de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.4.3.

Der foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, en videreførelse af den gældende regel i forbruger aftalelovens § 12, *stk. 2, 1. pkt.*, hvorefter der for fjernsalgsaftaler vedrørende ikke-finansielle tjenesteydelser og varer, der skal fremstilles eller tilpasses efter forbrugeren individuelle behov, kun er fortrydelsesret, indtil udførelsen, fremstillingen eller tilpasningen begynder, hvis forbrugeren forinden har givet sit samtykke til, at den erhvervsdrivende kunne påbegynde udførelsen mv. inden fortrydelsesfristens udløb.

Der henvises om denne bestemmelse til Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 5960, hvor det bl.a. anføres, at forbrugeren samtykke kan være givet i parternes aftale, men at det ligger i bestemmelsen, at forbrugeren skal være gjort opmærksom på, at fortrydelsesretten ophører, når udførelsen påbegyndes. Heri ligger således også, at forbrugeren, inden samtykket gives, skal være gjort bekendt med fortrydelsesretten.